På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Parlamentet betaler sagens omkostninger, herunder sagsøgerens omkostninger.**

Pescatore Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. maj 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

P. Pescatore

Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT S. ROZÈS FREMSAT DEN 17. MARTS 1983 [1]

Høje Domstol.

Der er ved Domstolen anlagt to sager mod Parlamentet af Vassilis Mavridis (sag 289/81) og Constantin Verros (sag 306/81), begge ansøgere til en stilling som kontorchef med ansvar for denne institutions informationskontor i Athen.

De to sagsøgere tilsigter hovedsagelig at opnå annullation:

— dels af den af Parlamentet nedsatte udvælgelseskommissions afgørelse om afvisning af deres ansøgninger

1 — Oversat fra fransk.

og

— dels af den udnævnelse, der har fundet sted efter udvælgelsesproceduren.

I den sag, der er anlagt af Vassilis Mavridis, er der desuden nedlagt påstand om, at hele proceduren annulleres.

Denne ensartethed i sagsgenstanden og den omstændighed, at de fremsatte anbringender til dels er de samme, begrunder fremsættelsen af ét forslag til afgørelse i disse to sager.

I — 1. I begyndelsen af 1981 indledte Parlamentet den ansættelsesprocedure, der var nødvendig for at besætte den pågældende stilling. Da stillingen ikke havde kunnet besættes ved forfremmelse, forflyttelse eller overflytning fra en anden institution og under hensyn til stillingens meget specifikke karakter, besluttede Parlamentets administration at anvende den særlige ansættelsesprocedure uden udvælgelsesprøve, som er hjemlet i vedtægtens artikel 29, stk. 2. Det paritetiske samarbejdsudvalg godkendte denne beslutning den 7. maj 1981.

Den 18. juni blev der i EF-Tidende offentliggjort en meddelelse om den ledige stilling. Denne meddelelse beskrev de opgaver, der var forbundet med stillingen. Den angav ligeledes de krav, der stilledes til ansøgerne, dvs. især:

»— eksamen fra universitet eller anden højere læreanstalt eller faglig erfaring, der har ført til samme niveau,

— dokumenteret erfaring i PR-arbejde og journalistik,

— et særdeles godt kendskab til europæiske spørgsmål.«

Der var altså ikke angivet nogen aldersbetingelse.

Ansøgerne blev opfordret til at indsende ansøgning inden den 20. juli.

For at udskille ansøgerne nedsatte Parlamentet en udvælgelseskommission, der bl.a. omfattede en personalerepræsentant. Under det konstituerende møde den 7. juli besluttede kommissionen på grundlag af meddelelsen om den ledige stilling at tage de ansøgere i betragtning, der bl.a. havde:

»— en dokumenteret erfaring i PR-arbejde og journalistik på mindst ti år;

— evne til at skabe kontakter til forskellige sider samt erfaring i politisk arbejde;

— en alder på mellem 35 og 50 år (dvs. at de skulle være født mellem den 1. 8. 1931 og den 1. 8. 1946)«.

2. Vassilis Mavridis og Constantin Verros indgav begge deres ansøgninger den 17. juli 1981.

Den 7. august meddelte formanden for udvælgelseskommissionen dem, at deres ansøgninger ikke kunne tages i betragtning, da de ikke hørte »til den kategori af ansøgere, hvis alder er mellem 35 og 50 år — den aldersgrænse, som kommissionen selv har fastsat«. Vassilis Mavridis overskred nemlig den øverste aldersgrænse og Constantin Verros var under den nederste aldersgrænse.

I et brev af 14. august til Parlamentets personaleafdeling udtrykte sidstnævnte sin store overraskelse over den begrundelse, der var givet for afvisningen af hans ansøgning. Han henviste til, at meddelelsen om den ledige stilling ikke angav aldersbetingelsen. Den 25. august

sendte han en kopi af dette brev til generalsekretæren og til generaldirektøren for Parlamentets administration.

Han modtog svar den 2. september, underskrevet af formanden for udvælgelseskommissionen. Herved blev han underrettet om, at ansættelsesproceduren med henblik på besættelsen af den pågældende stilling foregik på grundlag af vedtægtens artikel 29, stk. 2, og at bestemmelserne i dens bilag III således ikke nødvendigvis fandt anvendelse, samt at udvælgelseskommissioner havde mere vidtgående skønsmæssige beføjelser med hensyn til fastsættelsen af de kriterier, de selv anså for formålstjenlige.

De ansøgere, der blev taget i betragtning af udvælgelseskommissionen, blev indkaldt til samtale i Athen den 1., 2. og 3. september 1981. Som afslutning på sit arbejde opstillede udvælgelseskommissionen flere navne, som blev opført på en liste over egnede ansøgere. Ansættelsesmyndigheden udnævnte én af dem med virkning fra 1. januar 1982.

De af Vassilis Mavridis og Constantin Verros anlagte sager blev registreret på Domstolens justiskontor henholdsvis den 11. november og den 1. december 1981.

II — Det bestrides ikke, at Constantin Verros' sag kan antages til realitetsbehandling.

Til gengæld har Parlamentet anført, at Vassilis Mavridis' sag ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi der ikke er indgivet klage, før sagen blev anlagt. Parlamentet mener ikke, at den retspraksis med hensyn til udvælgelsesprøver, som denne sagsøger har påberåbt sig i stævningen, kan gøres gældende i den foreliggende sag. Dels var den her fulgte procedure nemlig ikke en udvælgelsesprocedure, og dels var grundlaget for den særlige retspraksis, der gør det muligt at indbringe sagen direkte for Domstolen uden først at indbringe en klage til ansættelsesmyndigheden, ikke til stede idet denne myndighed selv kunne fastsætte aldersgrænser.

Kun det sidste punkt fortjener efter min mening opmærksomhed. Selv en endog usædvanlig retspraksis på et bestemt område kan nemlig være anvendelig på et andet. Lad mig desuden henlede opmærksomheden på, at den afgørelse, der er truffet med hensyn til udvælgelsesprøver, allerede er udvidet til også at omfatte sager om den bedømmelse, der er blevet endelig [1].

Det afhænger derfor kun af én omstændighed, om den af Vassilis Mavridis anlagte sag kan antages til realitetsbehandling: nemlig om Parlamentets administration kunne ændre de alderskriterier, der var fastsat af udvælgelseskommissionen?

Det fremgår af sagens akter og er senere blevet bekræftet ved udtalelser i retsmødet fra en af Parlamentets repræsentanter, at dette spørgsmål må besvares benægtende. Ansættelsesmyndigheden havde nemlig givet udvælgelseskommissionen frie hænder til at indføre et alderskriterium, hvis den fandt det nødvendigt. Den har således frivilligt givet afkald på muligheden for at have indflydelse på dette spørgsmål.

Den af Vassilis Mavridis anlagte sag kan derfor antages til realitetsbehandling.

III — Da Constantin Verros har fremsat nye anbringender i replikken, må spørgsmålet om, hvorvidt de kan antages til realitetsbehandling, afgøres, før der tages stilling til, om søgsmålene er berettigede.

1 — F.eks. anden afdeling, 3. 7. 1980, Grassi mod Rådet, de forenede sager 6 og 97/79, Sml. 1980, s. 2157 og 2158, præmis 15.

I procesreglementets artikel 42, stk. 2, bestemmes nemlig, at »nye søgsmålsgrunde og indsigelser må ikke fremføres under sagens behandling, medmindre disse støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under den skriftlige behandling«. Ifølge Domstolens praksis kan et nyt anbringende ligeledes admitteres, når det kan anses for en »udvidelse af et anbringende, der tidligere er fremført«, idet den retsregel, der påstås at være krænket, kan være angivet direkte eller indirekte i stævningen [1].

De anbringender, der fremsættes for første gang i replikken, vedrører overtrædelse af følgende bestemmelser: artikel 1, stk. 1, litra g), i bilag III til vedtægten [2] og vedtægtens artikel 29, stk. 2, som Parlamentet skal have benyttet uden grund.

Det er åbenbart, at ordene i artikel 42, stk. 2, ikke finder anvendelse på nogen af disse to anbringender.

Desuden viser en gennemlæsning af stævningen, at artikel 29, stk. 2, hverken er nævnt direkte eller indirekte i dette dokument. Anbringendet om den påståede krænkelse af bestemmelsen må derfor afvises.

Derimod mener jeg, at det modsatte resultat trænger sig på med hensyn til det andet nye anbringende. Det eneste anbringende, der var fremsat i stævningen, støttedes på overtrædelse af en anden bestemmelse i samme tillæg, nemlig artikel 5, stk. 1, Constantin Verros bebrejdede nemlig udvælgelseskommissionen, at den havde føjet en betingelse vedrørende alderen til de betingelser, der var fastsat i meddelelsen om den ledige stilling. Men overtrædelsen af artikel 1, stk. 1, litra g), består i, at der ikke er fastsat nogen aldersgrænse i den meddelelse om den ledige stilling, som Parlamentets administration udstedte.

Disse to anbringender synes derfor at være nært forbundne, eftersom det er udvælgelseskommissionen, der har indsat den omtvistede betingelse, som ikke fandtes i meddelelsen om den ledige stilling.

Det bemærkes i øvrigt, at Parlamentet ikke i duplikken har påstået dette anbringende afvist, men har taget stilling til det sammen med overtrædelsen af artikel 5.

IV — Da anbringendet om overtrædelse af artikel 29, stk. 2, klart må afvises, vil jeg lade det ude af betragtning i min gennemgang.

De andre anbringender støttes på overtrædelse af flere bestemmelser om »udvælgelsesproceduren« i bilag III til vedtægten og — kun i Mavridis-sagen — på grundsætningen om den berettigede forventning, en almindelig retsgrundsætning, der er anerkendt i Domstolens praksis. Men i virkeligheden har de alle samme grundlag: sagsøgerne finder det utilstedeligt, at deres ansøgninger er blevet afvist på grund af en betingelse, som de ikke kunne have kendskab til, idet det eneste dokument, der var i deres besiddelse, nemlig den meddelelse om den ledige stilling, der var bekendtgjort i EF-Tidende, ikke indeholdt denne betingelse.

Som følge af disse anbringenders forskellige indhold bør de undersøges hver for sig.

Lad mig begynde med de påståede overtrædelser af bilag III.

1 — Dom af 30. 9. 1982, anden afdeling, Amylum, sag 108/81, præmis 25.

2 — »Meddelelsen om udvælgelsesprøver ... bør specificere ... eventuelt aldersgrænsen ...«.

1. Vassilis Mavridis bebrejder Parlamentet, at det ikke har overholdt artikel 1 i nævnte bilag, som bestemmer, at »*ansættelsesmyndigheden* giver meddelelse om udvælgelsesprøver« [1]. Den omtvistede betingelse er nemlig blevet fastsat af udvælgelseskommissionen. Der er altså tale om et anbringende om inkompetence.

De to sagsøgere kritiserer Parlamentet for at have overtrådt litra g), i samme artikel, hvorefter meddelelsen om udvælgelsesprøven bør specificere »eventuelt aldersgrænsen«. Men i det foreliggende tilfælde er aldersbetingelserne først blevet meddelt sagsøgerne i skrivelsen, som indeholdt afvisningen af deres ansøgninger. En overtrædelse af denne bestemmelse er allerede blevet fastslået ved Domstolens dom af 22. marts 1972 [2].

De har ligeledes gjort gældende, at der foreligger en overtrædelse af artikel 5, stk. 1. Heri bestemmes, at »udvælgelseskomiteen udfærdiger... listen over ansøgere, der opfylder de betingelser, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven«. Men udvælgelseskommissionen har begrundet afvisningen af sagsøgernes ansøgninger med, at de ikke opfyldte en betingelse, der ikke var fastsat i meddelelsen om den ledige stilling og heller ikke — som Vassilis Mavridis har tilføjet — fastsat i en fællesskabsforordning. De anfægtede afgørelser udgør en overtrædelse af denne bestemmelse, hvorfor de bør annulleres af de grunde, der klart er angivet i dommene i Anselme-sagen af 28. juni 1979 [3] og i Ruske-sagen af 18. februar 1982 [4].

2. Parlamentet har til sit forsvar anført, at det ofte fastsætter en nedre og en øvre aldersgrænse for adgang til en stilling, hvilket bør udelukke enhver tanke om vilkårlighed fra udvælgelseskommissionens side.

Det har ligeledes påpeget, at de kriterier for bedømmelsen, der er føjet til dem, der var anført i meddelelsen om den ledige stilling, er fastsat af Kommissionen på dens konstituerende møde den 7. juli, dvs. før modtagelsen af Vassilis Mavridis' og Constantin Verros' ansøgninger, der var dateret den 17. juli. Gennemgangen af disse har derfor været fuldstændig objektiv.

Disse oplysninger kan ikke bestrides. De forekommer mig dog langt fra at være udslaggivende. Der er her fortrinsvis tale om rene retlige argumenter. Parlamentets hovedargument er nemlig, at man ikke kan påberåbe sig overtrædelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på udvælgelsesproceduren, i sager, der vedrører den særlige ansættelsesprocedure i artikel 29, stk. 2.

Jeg vil for mit vedkommende føje til, at terminologien i denne sag vidner om forskellen mellem den omtvistede procedure og den almindelige procedure. Man kan i denne sag hverken tale om en meddelelse om udvælgelsesprøve eller om en udvælgelseskomité, men om en meddelelse om en ledig stilling og om en udvælgelseskommission.

Det vigtigste spørgsmål, disse anbringender rejser, er derfor — som Vassilis Mavridis' advokat har fremhævet under sit mundtlige indlæg — om Domstolens praksis, hvorefter udvælgelsesinstanserne (»Auswahlausschüsse«) er bundet af betegnelserne meddelelse om ledig stilling og meddelelse om udvælgelsesprøve,

1 — Stk. 1, i begyndelsen.

2 — Første afdeling, Costacurta mod Kommissionen, sag 78/71, Sml. 1972, s. 63; org. ref. Recueil 1970, s. 168, præmis 7—12.

3 — Første afdeling, Anselme og Constant mod Kommissionen, sag 255/78, Sml. 1979, s. 2332, præmisserne 9 og 10.

4 — Første afdeling, Ruske mod Kommissionen, sag 67/81, Sml. 1982, s. 672, præmisserne 9 og 10.

alene omfatter selve udvælgelsesproceduren, eller om den også omfatter alle de tilfælde, hvor en meddelelse faktisk er blevet offentliggjort.

3. Lad mig gennemgå de besvarelser, der kan gives dette spørgsmål.

a) Parlamentet har gjort gældende, at den særlige procedure i artikel 29, stk. 2, hverken er nærmere fastsat eller præciseret i vedtægten. Grunden hertil er, at forfatterne har villet overlade det til fællesskabsinstitutionerne at vælge de mest hensigtsmæssige midler til besættelse af de stillinger, der henhører under dem.

Dette fremgår i øvrigt også af forskellen mellem fællesskabsinstitutionernes politik ved ansættelser uden udvælgelsesprøve. Kommissionen offentliggør normalt ikke meddelelser ved besættelse af en stilling i henhold til artikel 29, stk. 2. I Rådet har ledige stillinger i lønklasserne A 1 og A 2 aldrig været genstand for offentliggørelse, mens fem ud af de syv stillinger i andre lønklasser, der er blevet besat på denne måde, er blevet bekendtgjort i EF-Tidende og i pressen. Hvad Parlamentet angår, offentliggør det i de fleste tilfælde disse stillinger, selv om det ikke gør det systematisk.

Efter min mening er det overdrevet at påstå, at de ansættelser, der finder sted på grundlag af artikel 29, stk. 2, helt er overladt til institutionernes skøn.

De domme, hvori Domstolen har efterprøvet anvendelsen af denne fremgangsmåde, hindrer en sådan konklusion [1].

Ganske vist vedrører denne praksis ikke stillinger i lønklasserne A 1 og A 2. Med hensyn til disse mener jeg, at Parlamentets udtalelse er berettiget: forfatterne til vedtægten har her villet give institutionerne fuldstændig frie hænder. Til gengæld fastsættes der i artikel 29, stk. 2, betingelser med hensyn til ansættelser i andre lønklasser (»samt i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger der kræver specielle kvalifikationer«), og disse betingelser må fortolkes strengt [2].

I den foreliggende sag er der tale om et tilfælde af den anden type. Rettere sagt er ansættelsen af en chef for Parlamentets informationskontor i Athen et led i en ny medlemsstats tiltrædelse af Fællesskabet. Tiltrædelsen gør det uden tvivl i et vist antal tilfælde nødvendigt at træffe særlige foranstaltninger med hensyn til ansættelser i form af en ordning, der er en mellemting mellem den særlige ordning i artikel 29, stk. 2, og den almindelige ordning i artikel 29, stk. 1. Dette kan forklare, at Parlamentet har rådført sig med det paritetiske samarbejdsudvalg om den valgte procedure og sørget for, at en repræsentant for personaleudvalget deltog i udvælgelseskommissionens arbejde.

b) Parlamentet har ligeledes påberåbt sig Marenco-dommen af 29. oktober 1975, hvoraf fremgår, at »ved anvendelsen af artikel 29, stk. 2, stilles der ikke krav om offentliggørelse, men alene, at der skal være tale om ansættelse af tjenestemænd i lønklasserne A 1 og A 2 eller om ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer« [3]. Parlamentet

1 — Dom af 26. 5. 1971, anden afdeling, Bode mod Kommissionen, forenede sager 45 og 49/70, Sml. 1971, s. 123; dom af 5. 12. 1974, første afdeling, Van Belle mod Rådet, sag 176/73, præmis 14, Sml. 1974, s. 1371 og 24, s. 1372.

2 — Dommene Bode og Van Belle, jfr. ovenfor.

3 — Dom af 29. 10. 1975, første afdeling, Marenco m.fl. mod Kommissionen, de forenede sager 81-88/74, præmis 23, Sml. 1975, s. 1257.

slutter heraf, at hvis det kunne undlade at foretage en offentliggørelse, kan man ikke bebrejde det, at det har offentliggjort den omtvistede ledige stilling, selv om det ikke heri har nævnt alderbetingelserne. Parlamentet har i denne forbindelse henvist til det franske ordsprog: »Qui peut le plus« (undlade at offentliggøre meddelelsen om den ledige stilling) »peut le moins« (offentliggøre en meddelelse om en ledig stilling, som ikke angiver alle ansættelsesbetingelserne).

Det forekommer mig imidlertid, at når en institution vælger at offentliggøre ledige stillinger, der skal besættes i medfør af artikel 29, stk. 2, uden udtrykkeligt at anføre, at der er tale om en ansættelse af denne type, bør den nævne alle ansættelsesbetingelserne. Grundene hertil er anført i Grassi-dommen af 30. oktober 1974 [1], som vedrørte en meddelelse om ledig stilling, og Costacurta-, Anselme- og Ruske-dommen angående meddelelser om udvælgelsesprøver. De grunde, der er fremført i tilfælde, hvor der var tale om ansættelser, der skete på sædvanlig vis på grundlag af udvælgelsesprøver, forekommer mig alle at være lige så gyldige i denne sag. Jeg mener, at ansættelsesmyndigheden også her »allerede ved udformningen af stillingsopslaget [burde] gøre sig klart, hvilke betingelser, der særlig kræves opfyldt« ved besættelsen af stillingen, og at proceduren er ukorrekt, »hvis den først bekendtgør disse betingelser efter opslagets offentliggørelse og efter at have konstateret, hvilke ansøgere, der har indfundet sig, samt fortolker stillingsopslagets ordlyd således, som den finder bedst i overensstemmelse med tjenestens behov« [2]. Jeg mener endvidere, at det er usædvanligt, at afvisningen af visse ansøgere kan begrundes »ved at henvise til ansættelsesbetingelser, som ikke forud er meddelt alle de interesserede på hensigtsmæssig måde [3]. Jeg mener endelig, at »selv om ansættelsesmyndigheden råder over vide skønsbeføjelser ved fastlæggelse af adgangsbetingelserne« ved en ansættelsesprocedure, af hvilken art den end er, er udvælgelseskommissionerne bundet af ordlyden af den offentliggjorte meddelelse om den ledige stilling, ligesom udvælgelseskomiteer er bundet af meddelelser om udvælgelsesprøver. Den væsentlige rolle, en meddelelse spiller, hvad enten den er omhandlet i vedtægten eller ikke, »består [nemlig] netop i at underrette de interesserede så nøjagtigt som muligt om de betingelser, de skal opfylde ved besættelsen af den pågældende stilling, således at de bliver i stand til at bedømme, om det har noget formål for dem at indgive en ansøgning [4].

Dette bør gælde så meget desto mere i det foreliggende tilfælde, som forskellen mellem den offentliggjorte meddelelse om den ledige stilling og en meddelelse om udvælgelsesprøver let kan overses af en person, der ikke kender fællesskabsinstitutionernes ansættelsesprocedure, hvilket også Parlamentets advokat har indrømmet under retsmødet.

1 — Dom af 30. 10. 1974, første afdeling, Grassi mod Rådet, sag 188/73, præmisserne 39 og 40, Sml. 1974, s. 1111 og præmis 43, Sml. 1974, s. 1112.

2 — Grassi-dommen, præmis 39, Sml. 1974, s. 1111.

3 — Costacurta-dommen, Sml. 1972, s. 63; org.ref. Recueil 1970, s. 168, præmis 8.

4 — Ruske-dommen, præmis 9, Sml. 1982, s. 672; jfr. også Anselme-dommen, præmis 9, Sml. 1979, s. 2332.

V — Vassilis Mavridis har ligeledes gjort gældende, at der er tale om en overtrædelse af grundsætningen om beskyttelse af privatpersoners berettigede forventning til administrationen.

1. Han har anført, at enhver ansøger til en stilling i fællesskabsinstitutionerne bør kunne stole på meddelelser udstedt af disse institutioner. I særdeleshed bør personer, der er interesseret i en stilling, som omhandles i en meddelelse om ledig stilling, på grundlag af denne meddelelse kunne afgøre, om de i det hele taget opfylder de formelle betingelser, der stilles, og deres ansøgning derfor kan tages i betragtning og har mulighed for at give resultat. Eftersom de indretter deres handlemåde efter disse meddelelser, når de skal træffe beslutning om, hvorvidt de skal søge, og når de derefter træffer de forholdsregler, de anser for nødvendige for deres ansøgning, bør meddelelserne være korrekte og fuldstændige.

2. Parlamentet har svaret, at grundsætningen om den berettigede forventning ikke finder anvendelse i den foreliggende sag.

Det har som begrundelse herfor henvist til Domstolens praksis, således som generaladvokat Capotorti har sammenfattet den i sine forslag til afgørelse i sagerne 167/80, Curtis og 268/80, Guglielmi [1]. Generaladvokaten udtalte heri, at forventningen for at kunne gøres gældende med held skal støttes på præcise løfter, som administrationen har givet de pågældende.

Men i den foreliggende sag har Parlamentets administration ikke påtaget sig nogen forpligtelse over for ansøgerne. Den har blot offentliggjort en meddelelse for at underrette diverse interesserede personer om, at den agtede at ansætte en tjenestemand som ansvarlig for Parlamentets kontor i Athen.

Vassilis Mavridis mener tværtimod, at Parlamentet ved i meddelelsen om den ledige stilling at fremføre et vist antal betingelser, der skulle opfyldes, har forsikret ansøgerne om, at adgangen til at deltage i ansættelsesproceduren kun var undergivet disse betingelser og ikke andre.

3. Det forekommer mig faktisk — af de grunde, Domstolen har anført i dommene vedrørende Costacurta, Grassi, Anselme og Ruske — at afvisningen af ansøgninger på grundlag af en betingelse, der ikke var omtalt i meddelelsen om den ledige stilling, er en tilsidesættelse af ansøgernes berettigede forventning om, at angivelserne i denne meddelelse var fuldstændige.

Efter min mening kan det kun forholde sig anderledes, hvis institutionen i meddelelsen anfører, at den offentliggjorte stilling besættes i medfør af artikel 29, stk. 2, og at de normale regler for ansættelse følgelig ikke vil finde anvendelse. I sådanne tilfælde mener jeg også, at institutionen bør give meddelelsen en form, der klart adskiller sig fra den form, meddelelsen om udvælgelsesprøven har, således at ansøgerne ikke kan sammenblande denne procedure med en normal ansættelsesprocedure.

Jeg foreslår derfor Domstolen at annullere afgørelserne om at afvise Vassilis Mavridis og Constantin Verros fra den omtvistede ansættelsesprocedure med den begrundelse, at de ikke opfyldte en betingelse, som ikke var angivet i meddelelsen om den ledige stilling. Derimod forekommer det mig unødvendigt at annullere ansættelsesproceduren som

1 — Forslag til afgørelse i sag 167/80, Curtis mod Kommissionen og Parlamentet, Sml. 1981, s. 1551, og forslag til afgørelse i sag 268/80, Guglielmi mod Parlamentet, Sml. 1981, s. 2307.

helhed og den udnævnelse, den har ført til. Hvis Parlamentet nemlig genoptog den omtvistede procedure og denne gang offentliggjorde en meddelelse om den ledige stilling, der omtalte alle de yderligere betingelser, der var fastsat af udvælgelseskommissionen, ville sagsøgerne endnu engang blive afvist. På samme måde ville kun de personer, der blev udvalgt på grundlag af de af kommissionen fastsatte kriterier, få adgang til at deltage i samtalerne, og den endelige udvælgelse, herunder den udnævnelse der blev resultatet heraf, kunne ligeledes opretholdes. Med andre ord har — ligesom i Anselme-sagen — »udelukkelsen af sagsøgerne fra listen over ansøgere ikke haft indvirkning på, hvilke personer udvælgelseskomiteen optog på denne liste«, således at der ikke er grund til at annullere de dispositioner, der blev foretaget efter denne udelukkelse [1].

Af disse grunde foreslår jeg:

— at der alene sker annullation af udvælgelseskommissionens afgørelse om ikke at antage Vassilis Mavridis' og Constantin Verros' ansøgninger til stillingen som chef for Europa-Parlamentets informationskontor i Athen,

— samt at Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

1 — Præmis 15, Sml. 1979, s. 2333.